

Nr 148.

Av herr Edberg, *angående införande av obligatorisk nöjesskatt att användas till amortering av statsskulden.*

Statsskulden har från åren före kristiden och till nu nära nog tredubblats. Den årliga räntan å statsskulden närmar sig ett belopp av snart 100 miljoner kronor. Varje individ, som födes här i Sverige, pålastas en statsskuld av åtskilliga hundra kronor.

Genom att en stor del personer underlåta betala sina skatter, trots den beprisade införsellagen — icke ens den lilla pensionsavgiften på tre kronor betalas alltid — blir det givetvis desto mera att betala för de ordentliga skattebetalarna. Den enda skatt, som skattesolkarna "ordentligt" och oftast regelbundet erlägga, är nöjesskatten till baler, biografer, teatrar m. m. Det vore därför en gärd av rättvisa, att dessa nöjesskatter komme till verklig nytta, till amortering av vår svenska statsskuld.

Nøjesskatten är, som vi veta, ej obligatorisk, men om den gjordes till detta, skulle den med säkerhet komma att inbringa ett ganska avsevärt belopp, som då årligen skulle kunna användas till amortering av statsskulden.

Visserligen kunna städerna såväl som landsbygden behöva denna skatt att täcka sina egna behov, men fråga kan väl ändå vara, om vi ej äro mera tryggade med att tänka på morgondagen än på stunden, och denna trygghet kunde vi vinna genom att anslå nöjesskatten till amortering av statsskulden.

Mången kan kanske invända, att städernas nöjesskatt är väsentligt mycket större än landsbygdens, varför landskommunerna skulle otillbörligt gynnas på städernas bekostnad. Detta kan ju till en del vara sant. Men man måste också betänka, att städernas folk har mycket större förmåner än landsbygdens. Man behöver endast tänka på Stockholm, som av staten har anslag till sina teatrar, Kungl. operan och Dramatiska teatern.

En hel del av landsbygdens folk besöker ju också städernas nöjestillställningar och bidrager således väsentligt till städernas nöjesskatt.

I våra dagar, då man med ljus och lykta söker efter skatteobjekt, synes det åtminstone mig, att man i första hand borde beskatta nöjena och använda skatten på bästa sätt. Därmed skulle de, som troget arbeta vid produktionen samt skapa värden genom sitt arbete och sällan ha nöjen att tillgå, erhålla en liten kompensation i form av skattelindring.

Genom de av mig uppdragna riktlinjerna, obligatorisk nöjesskatt, vilken oavkortad skulle användas till amortering av statsskulden, så skulle vi årligen

avbördat oss icke så litet av statsskulden, och det släkte, som nu födes, skulle kunna gå en ljusare och tryggare framtid till mötes.

Med anledning av vad jag härövan anfört, får jag härmed vördsamt hemställa,

det riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville verkställa skyndsamt utredning om införande av obligatorisk nöjesskatt, vilken oavkortad skall användas till amortering av statsskulden samt för nästkommande riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 januari 1929.

P. J. Edberg.
